

Завдання юридичної відповідальності полягає в покладанні нового обов'язку зазнавати позбавлень, нести правовий збиток [3, с. 244].

Отже, виходячи із вищевказаного можна стверджувати, що права людини й громадянина за конституційним ладом захищаються в повній мірі. Більш того, Конституція України визнана як одна з найкращих конституцій в Європі і це означає, що права людини й громадянина повинні охоронятися як найкраще. Але це не завжди так. Аналізуючи виконавчі органи даної країни можна стверджувати, що вони не завжди виконують свої дії за Конституцією України, більш того, іноді виконавчі органи перевищують свої повноваження, що серйозно порушує Конституцію. В більшості випадків якщо людина чи громадянин не можуть добитися справедливості, вони можуть звернутися до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасницею яких є Україна згідно ст. 55 Конституції України.

Література

1. Гораджаєв О. Я. Конституційні права і свободи людини і громадянина в країнах Співдружності Незалежних Держав і міжнародно-правові стандарти: Автореф. дис. канд. юрид. наук / О. Я. Гораджаєв– Одеса, 1998. – 20 с.

2. Фрицький О. Ф. Конституційне право України / О. Ф. Фрицький. – К. : Юрінком Інтер. – 2002. – 241 с.

3. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підручник / пер. з рос. / О. Ф. Скакун. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.

УДК 342.95:343.137.5 (043.2)

Яковенко В. В., Біденко І. Р., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник : Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Важливе місце в публічному управлінні посідає правове регулювання відносин адміністративної відповідальності. Не дивлячись на періодичні зміни і доповнення до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КупАП), сучасний стан цього адміністративного – акту не відповідає в повній мірі об'єктивним потребам розвитку демократичного суспільства. Як зазначає Колпаков В. К., Кодекс України про адміністративні правопорушення є «кодексом етатистських цінностей старої і вже віджилої тоталітарної системи, в якій правові відносини

формувався за принципом «заборонено все, що не дозволено законом», а втручання держави в усі сфери суспільного буття, прав і свобод людини було нормою» [4]. Як наслідок, діюче законодавство України про адміністративну відповідальність є недостатньо ефективним у забезпеченні прав і свобод громадян, підтриманні громадського порядку та законності на належному рівні через свою нестабільність й неповну відповідність потребам сьогодення.

Водночас, як зазначає І. П. Голосніченко — Україна вже «стоїть на порозі демократичних перетворень і в майбутньому стане правовою державою європейського зразка, що у свою чергу вимагає певних змін правової системи в цілому і, відповідно, адміністративного і кримінального права, як її складової. Тому є нагальна потреба вже зараз подбати про максимальне наближення нашого адміністративного і кримінального законодавства до законодавства Євросоюзу» [2].

Необхідність суттєвих змін законодавства про адміністративну відповідальність обумовлена рядом причин, зокрема:

— із прийняттям Україною незалежності, відбулися значні політичні, демографічні, соціальні, економічні зміни, що значно вплинуло на всі діючі на той час правові норми, оскільки вони, в тому числі і Кодекс про адміністративні правопорушення, були прийняті за інших умов, в іншій державі — колишньому СРСР [1];

— з прийняттям Основного закону держави — Конституції України, в чинному законодавстві ключові положення займають питання захисту прав і свобод людини і громадянина ;

— окремі статті діючого Кодексу про адміністративні правопорушення застарілі: в них відсутній чіткий поділ на матеріальні і процесуальні норми, останні містяться як у Загальній, так і Особливій частинах;

— існує необхідність інтеграції вітчизняного законодавства до вимог Євросоюзу з метою розбудови України як правової, демократичної держави і відходу від пережитків командно – партійної системи;

— розширення ринкових відносин і поява численної кількості юридичних осіб різних організаційних форм зумовлює необхідність законодавчого встановлення відповідальності цих осіб, у тому числі необхідність встановлення у зв'язку з цим нових видів адміністративних стягнень;

— наявним є потреба у розширенні кількості складів правопорушень в адміністративно – правовому регулюванні;

— потреба в зміні видів адміністративних стягнень;

На даному етапі існує декілька шляхів реформування законодавства про адміністративну відповідальність. По-перше, прийняття нової редакції Кодексу про адміністративні правопорушення з проведенням змістовних змін діючого адміністративного законодавства в цій сфері, а по-друге, удосконалення окремих положень чинного Кодексу України про адміністративні правопорушення шляхом внесення до нього змін та доповнень.

Варто взяти до уваги точки зору вчених – правознавців, зокрема таких як: В. Б. Авер'янов, Д. М. Лук'янця, Н. В. Хорощак, А. М. Ярмака [5] відносно необхідності розробки нових концептуальних основ, на засадах яких буде прийнятий новий Кодекс про адміністративні правопорушення, а також доцільності розмежування норм матеріального та процесуального права [3].

Отже, сучасний стан правового регулювання інституту адміністративної відповідальності не повністю відповідає потребам сьогодення і підлягає відповідному удосконаленню шляхом проведення систематизації адміністративного законодавства, зокрема його кодифікації. Сьогодні реформування правових норм повинні відбуватися на основі пріоритету захисту прав людини та громадянина, встановлення правових засад у відповідності з реаліями сьогодення. На сьогоднішній день це надзвичайно важливе і складне питання, яке потребує більш глибокого та всебічного дослідження.

Література

1. Адміністративне деліктне законодавство: Зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / Автор-упорядник О. А. Банчук – К. : Книги для бізнесу, 2007.

2. Голосніченко І. П. Перспективні положення кодифікації норм правового інституту адміністративної відповідальності / І. П. Голосніченко. // Право України. – 2006. – № 8 – С.60-63

3. Гришина Н. В. Вдосконалення правового регулювання адміністративної відповідальності в праві України / Н. В. Гришина // Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих учених : Збірник наукових праць – Харків : Вид-во Харківського національного Університету внутрішніх справ, 2006. – 244 с. – С. 66-69

4. Колпаков В. К. Кодекс України про адміністративні правопорушення: пошук нової парадигми / В. К. Колпаков // Право України. – 2004. – №7 – С.85 – 89

5. Ярмач А. М. Концептуальные положения кодификации законодательства Украины об административных правонарушениях : системные аспекты /

УДК 34.342.518 (043.2)

Яцевич Н. А., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ ТА ФРАНЦІЇ (ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ)

Останніми роками у фінансовому секторі відбулися новітні процеси. У результаті глобалізації діяльність стає дедалі інтегрованою. Чіткою індивідуальністю відзначились фінансові ринки, банківська справа, управління фінансовою діяльністю корпорацій. Введення нових фінансових інструментів, інноваційної фінансової техніки та багатодисциплінарного підходу до прийняття рішень із питань, що стосуються фінансового управління і є тим основним важелем, який забезпечує інтеграцію.

Трансформація фінансової системи України шляхом поглиблення ринкових основ функціонування економіки вимагає дослідження суті та структури фінансової системи України. Складність категорії «фінанси» з правової точки зору полягає у формуванні своєрідного двостороннього зв'язку фінансів і держави [3, с. 194].

Фінансову систему України складають сфери та ланки, які мають тісні багатосторонні взаємозв'язки. Таким чином, розрізняють централізовані, децентралізовані фінанси та фінансова інфраструктура. Сфера фінансових відносин щодо формування централізованих грошових фондів, які зосереджуються в інститутах державних органів влади для виконання державою своїх функцій, складають централізовані фінанси, що включають: державний бюджет, місцеві бюджети, державні позабюджетні цільові фонди, державний кредит, фінанси державних та муніципальних підприємств. Головною ланкою цієї сфери фінансів є бюджетна система.

До децентралізованих належать фінанси підприємств та установ приватної форми власності. Фінанси підприємств та установ є базовою ланкою всієї фінансової системи, оскільки саме тут утворюється значна частина ВВП, що є об'єктом розподілу через фінансові відносини. Також сюди належать фінанси населення, а саме доходи від трудової діяльності, від капіталу, від рухомого і нерухомого майна, доходів з інших джерел.

Фінансова інфраструктура створює сприятливі умови для гармонійного функціонування всієї системи та кожної її сфери. До них належать: система